

16. njedźela po ſwjatej Trojizny.

Luk. 7, 11—17.

A najajtra ſo ſta, ſo wón do měſta ſ mjenom Nain dźěſche; a jeho pójtow dźěſche wjele ſ nim a wjele luda. Jako wón paſ bliſko k měſchczanſkim wrótam pſchińdže, hlaj, tam njeſechu moweho won, kiž běſche jedyn jeniczi ſyn ſwojeje maczerje, a wona běſche ſ wudowu; a wjele luda ſ měſta dźěſche ſ njeju. A jako ju tón Knjes wuhlada, bě jemu teje ſameje žel a dźěſche k njej: Njeplacž. A pſchiſtupiwſchi dótgnu ſo teho laſcheža; czi noſcherjo paſ ſaſtachu. A wón dźěſche: Wkłodzenzo, ja praju czi, ſtań horje! A tón mowu ſebra ſo horje a poča rěczecž. A wón da jeho jeho maczeri. Bojoſež paſ jich wſchitkich ſapopadže, a khywalachu Boha a dźachu: Wulki profeta je mjeſ nami poſtannul, a Bóh je k ſwojemu ludu pohladał. A ta rěcz wot njeho wuńdže po zylim židowſkim a po wſchěm wokolnym kraju.

Někotrežkuli hewał małe měſtaczko je tehodla ſlawne a ſnate mjeno ſa wſchě czaſy doſtało a ſo ſabyczu wukhowało, dokełž ſo tam roſſbudžaza bitwa mjeſ wulkimi ludami bijeſche. Kóžde ſchulſke dźěcjo wě tebi tajke mjena mjenowacž. Hlaj, tež Nain běſche tajke małe měſtaczko; a je nam wſchitkim tola ſnate, dokełž tež tamle ſylne wójſka ſwoje mozy mērichu; niž drje na krowatnym bitwiſchczu, ale jenož pola měſchczanſkich wrótow. Žadyn ſ naſ njeje tute měſchczanſke wrota hdy wohladał, ale kóždy ſ naſ ſnaje tamneho njeſcheczela, kotremuž naſch Sbožnik jako ſerſcha žiwjenja tam napſchecziwo ſtupi; haj kóždy ſ naſ wě ſe ſwojeho žiwjenja tamne měſtno, hdžež je wón přeni krocž ſam tuteho njeſcheczela ſetkał. Nochzu ſo tebje nětk wopraſhecž, koho ſy ty tehdy ſhubił a kajki wopor ſebi ſmjertne bēdženje wot tebje žadaſche, — běſche to drje twój njeſapomnity, ſtaroſcziwy nan, twoja dobra luboſczepołna maczerka abo waſche lubowane dźěcžatko; ani nochzu ſo tebje wopraſhecž, hdže tute měſchczanſke wrota ſa tebje leža a hdže